

גביה בעד כל רגע נוסף. למשל: אם ההצגה נמשכת שעהיים ורבע, מקבל העורך השלום בעד שעהיים וחמישה עשר רגעי. בעיני בתי-הקולנוע מסרבים לשלם מכיסם את ההסרטים ונמני נעים ככל האפשר מהעלאת מחירים שתגרום בודאי לירידה במספר המבקרים. דוגמה לנוהג זה: הסרט סיפורי הופמאן שקוצר בשבעה עשר רגעים כדי למנוע הוצאות יוצאות מן הכלל לבעלי בתי-הקולנוע.

מה השפעת מכ"ח על הבקור בבתי-הקולנוע

9

המחסור בכסף החל סוף-סוף לתת את אותותיו על הביקור בבתי-הקולנוע. אולמות שאינם מלאים עד לשפתותיהם, מתוה נדיר לפני חדשים לא רבים, אפשר לראות כיום אפילו בימים הראשונים של השבוע. אין ספק שאתה, הנאלץ לקצץ במספר הסרטים שאתה רואה, תבחר מעתה את סרטיך ביתר זהירות. עובדה זו תמריץ את חברות הסרטים ואת בעלי בתי-הקולנוע ביניהם, להפיק ולהציג סרטים משובחים.

כיצד משלמים עבור הסרט ם שאתה רואה?

10

הממשלה אינה מקציבה כל מטבע זר לסרטים. חברות הסרטים האמריקאיות מקב לוח את חלקן במחיר הכרטיס שלך בלירות ישראליות המוקפאות בבנקים מקומיים. ההקצבה הזאת הגעשית על-ידי הממשלה היא למטרת רכישת חלקי חילוף למכוונות הקולנוע.

500 הפרוטה שאתה משלם בקופה הקולנוע עבור כרטיסך מתחלקת כך:

- 251 פ"י — מסי שעשועים לעיריה, ממשלה, קק"ל
- 100 פ"י — דמי שכירות הסרט
- 70 פ"י — משכורת לעובדים
- 25 פ"י — חלקי חילוף
- 30 פ"י — חשמל, קירור, שכר דירה
- 12 פ"י — מס הכנסה
- 12 פ"י — רוחן נקי

500 פ"י — סך הכל

בקעים בחומת האדישות

אלה הן הבעיות, בעיות פשוטות, לא של אסטיקה קולנועית, לא שאלות אמנותיות, אלא הבעיות המטרידות יומיום את הנוקק למוסד הצבורי החשוב ביותר — מכחינת עממיותו — בארץ. קיימות גם בעיות אחרות, שלא נכללו למעלה, בגלל היותן פחות נכבדות. למשל, בעיית מועדוני הסרטים. מועדון סרט הוא מוסד מקובל בכל מדינה תרבותית. הוא עורך הצגות בפני קהל חברים, מגיש להם סרטים שאינם זוכים להצגה פומבית מסיבות שונות. בארץ, היום האידיאלי למפגש של מועדון כזה הוא ערב שבת. ברם, העיריות מסרבות להרשות לערוך אף הצגות פרטיות סגור רות בבתי-הקולנוע לאחר רדת השבת. קיימת בעיית התחבורה. עם הגנת הקיצוצים בשעות נסיעת המכוניות הצבוריות תתחלנה ההצגות מוקדם יותר. עובדה שתפגע בהצגה הראשונה, כיוון שהיא תתחיל בשעה מאד לא נוחה בערב.

סרט הוא סרט. מה יציגו בקרוב? זאת שאלה המעסיקה כל חובבי-סרט וציני. היה טרס על המחחרת הצרפתית... צריך להיות מעניין. הרפתקאות. ומה זה? סוף העולם, הרי זה טרס על סוף העולם, ובצעבים. הפרסומות יודעת לעשות נפשות.

קהל הוא קהל. מה רוצה הקהל לראות ומתי? זאת השאלה המעסיקה תדיר את מנהל הקולנוע. ברם יימכר הסרט אותו באולמו למכירה, בעל בית-הקולנוע שיציגו התמונות פוזרות על הי שולחן. הוא רוצה לה ציג את הסרט... אבל לא תמיד הברירה בידו. ובינתיים, באולם למי טה, ההצגות היומיות נסתיימו, הקהל פינה את הקולנוע. אבל, השאיר מי אחוריו ערימה גדולה של כרטיסי בקור: ניירות, קופסאות, בולי ט"ג, יות, קליפות וגרעינים ושאר מיני ליכולך המצי טברים לאוסף רב-נווני של מיני אשפה ופסולת.

ישנה בעיית ההפרעות הבלתי-פוסקות, כמעט בכל הצגה. מצד פרנחים ואנשי העולם התחתון שהקולנוע הוא מקום מפגש הכבוע. אין בארץ סדרן שיעז, או ינסה, להשתלט על כנופיות אלה העושות באולמות כבתוך שלהן. המטרה אינה נקראת להתערב כיוון הבעלי בתי-הקולנוע רוצים למנוע קסטות, מבכרים להניח לקהל הרחב לסבול את ההתפרעויות וההפרעות. ישנה בעיית הצנוורה, הפועלת ללא קו הגיוני, מרבה לאסור לחלוטין הצגת סרטים, בעוד שבסרטים רבים אחרים היא מקצצת מבלי התחשבות ברציפות העלילה. מצד שני, מרשה הצנורה, היכול לקבוע שסרטים מסויימים מיועדים למבוגרים בלבד, לילדים לבקר בסרטים שאסור בהחלט להראותם להם. אין כל ספק שאנשי הצנוורה אינם אותם מומחים שהם מתימרים להיות.

אולם התוצאה היא תוהו ובוהו בי נהרסת עלילת רסט בגלל קיצוץ בלתי יעיל, סרטים מעולים רבים נעלמים מעיני הצופה המבוגר ואילו סרטים בלתי מתאימים וגרוועי השפיעה מוצגים בפני חלמירים. המסקנה הכללית שהגיעה אליה חוליית הבסוי של העולם הזה היא, ללא ספק, שיגרתית, אבל אמיתית: אם שורר תוהו ובוהו בשטח הקולנוע, אשמים בכך כל הגורמים הנוגעים בובר, כולל הקהל, הסובל, ככובן, יותר מן האחרים. יותר נכון להגיד שאשם